

Marton Réka Zsófia

Elmondatlanul

D. emlékére

Töredékesek a szavak
Az utak pedig kifürkészhetetlenek.
Azt mondtad egyszer, hogy
„*Always smile and never look back*”*:
Most őszintén,
Így hogyan mosolyogjak?
És hogyan ne nézzek vissza?
Hogyan ne lássam, hogy
Már soha ugyanakkor,
Ugyanabban a városban,
Ugyanabban az utcában,
Ugyanabban a kávézóban,
Ugyanabban a fotelban,
Ugyanabban a konyhában?
Az éveid lepörögtek,
Mint energiáját vesztett,
Belső kórtól gyötört fa levelei
Én pedig csak állok egy másik városban

Egy szocreál dombormű előtt
A ködbe burkolt,
Karácsony előtti délutánon,
S meresztem a szemem
Az örökké fiatal és szép
Ízomfigurákra,
S tudom, minden megcsalás csak,
Kőbe, papírlapra, vászonra vitt ámítás,
Hisz nincs az a dombormű,
Nincs az a fénykép,
És nincs az a festmény,
Ami meg tudná faragni,
Ami meg tudná mutatni,
Ami színnel töltené meg,
Hogy visszafordíthatatlanul,
Hogy immár:
Elmondatlanul.

* (Magyarul: Mindig mosolyogj, és soha ne nézz vissza!)